

Παρουσίαση βιβλίου για τον μακαριστό Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Παντελεήμονα Κορφιωτάκη

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Η παρουσίαση αφιερωματικού τόμου για τον μακαριστό Καθηγούμενο [Παντελεήμονα Κορφιωτάκη](#) με την ευκαιρία συμπληρώσεως ενός έτους από την κοίμησή του πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 21 Φεβρουαρίου 2026 το μεσημέρι στην Αίθουσα «Μητροπολίτης Σταυροπηγίου Αλέξανδρος» της [Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά](#).

Το βιβλίο με τίτλο «Γέρων Παντελεήμων Κορφιωτάκης: Ο έμψυχος στύλος της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά» αποτελεί προϊόν των εκδόσεων της ομώνυμης Ιεράς Μονής.

Μετά την κοίμηση του μακαριστού Γέροντα, πλήθος πνευματικών του τέκνων κατέθεσαν στην αδελφότητα προσωπικές εμπειρίες από τη συμβουλευτική και

ποιμαντική του δράση, καθώς και μαρτυρίες για θαυμαστά περιστατικά που βίωσαν κοντά του. Το υλικό αυτό, σε συνδυασμό με τις εμπειρίες των πατέρων της Μονής, συγκροτεί το περιεχόμενο του τόμου.

Η έκδοση διαρθρώνεται σε τρία μέρη:

Στο πρώτο Μέρος παρουσιάζεται η βιογραφία του μακαριστού Γέροντα, διανθισμένη με μαρτυρίες πατέρων και πνευματικών του τέκνων, καθώς και πλούσιο φωτογραφικό υλικό.

Στο δεύτερο Μέρος Δημοσιεύονται λόγοι από σημαντικές στιγμές της ζωής του, καθώς και οι επικήδαιοι και επιμνημόσυνοι λόγοι που εκφωνήθηκαν κατά την κοίμησή του.

Στο τρίτο Μέρος περιλαμβάνονται αποσπάσματα επιστολών Προκαθημένων, Αρχιερέων και Καθηγουμένων, καθώς και κείμενα των πατέρων της αδελφότητας της Ιεράς Μονής.

Την έκδοση προλογίζει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ενώ το βιβλίο κατακλείεται με το κείμενο «αντί επιλόγου» του Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά, Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Δομενίκου κ. Αθηναγόρα.

Ο σκοπός της παρούσης εκδόσεως είναι διττός. Αφενός, επιθυμεί να προσφέρει στα πνευματικά τέκνα του μακαριστού Γέροντα την ευκαιρία να ενδιατρίψουν σε άγνωστες, έως τώρα, πτυχές της βιοτής του, φωτίζοντας εκείνες τις αθόρυβες στιγμές της καθημερινότητάς του που αποκάλυπταν το μέγεθος της ταπεινώσεώς του.

Αφετέρου, το έργο αυτό φιλοδοξεί να αποτελέσει για κάθε προσκυνητή της Ιεράς Μονής ένα ουσιαστικό ψυχοφελές ανάγνωσμα. Μέσα από τις σελίδες του αναδύεται το πρότυπο ενός σύγχρονου αγωνιστή κληρικού και μοναχού, ο οποίος, βαδίζοντας στα ίχνη των Αγίων Πατέρων, κατάφερε να μετατρέψει τη ζωή του σε μια διαρκή μαρτυρία πίστεως. Η έκδοση αυτή δεν είναι απλώς μια βιογραφία, αλλά ένας πνευματικός οδοδείκτης που καταδεικνύει πώς η χάρις του Θεού ενεργεί στον σύγχρονο κόσμο μέσα από την υπακοή και την αγάπη.

Η παρουσίαση έγινε από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα και τον Αρχιμανδρίτη Αρσένιο Χαλδαιόπουλο, Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεως και Αδελφό της Ιεράς Μονής.

Την Παρακολούθησαν οι Αρχιερείς που έλαβαν μέρος νωρίτερα στο

πολυαρχιερατικό συλλείτουργο και το ετήσιο μνημόσυνο του μακαριστού Γέροντα, καθώς επίσης πολλοί ιερείς, μοναχοί, μοναχές και πνευματικά τέκνα του.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων σκιαγράφησε την προσωπικότητα και την πνευματική πορεία του μακαριστού Γέροντος Παντελεήμονος, αναδεικνύοντας την ολοκληρωτική αφιέρωση της ζωής του στον Θεό και στην Εκκλησία. Μέσα από προσωπικές μαρτυρίες και άγνωστα στοιχεία της ζωής του, παρουσίασε την κλήση του στον μοναχισμό, τη θαυμαστή σύνδεσή του με την Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά, την καθοριστική συμβολή του στην ανασύσταση της Μονής και την αθόρυβη, ταπεινή προσφορά του προς τους ανθρώπους. Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στην ιστορική καταγωγή της οικογένειάς του, την οποία ο ίδιος απέκρυπτε από βαθιά ταπείνωση, καθώς και στην ολοκληρωτική διάθεση της προσωπικής και οικογενειακής του περιουσίας για το έργο της Εκκλησίας. Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι ο μακαριστός Ηγούμενος έζησε και εκοιμήθη ως άνθρωπος του Θεού, αφήνοντας παράδειγμα αγάπης, υπακοής και θυσίας.

Αναλυτικά η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ.

Παντελεήμονος:

«Ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἔάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν».

Τον λόγο αυτό του ιδρυτού της τοπικής μας Εκκλησίας, του πρωτοκορυφαίου αποστόλου Παύλου, μας υπενθυμίζει η σημερινή ημέρα μνήμης και τιμής προς τον μακαριστό κτίτορα και καθηγούμενο της Ιεράς Μονής της Παναγίας Δοβρά, Γέροντα Παντελεήμονα, του οποίου τελέσαμε προ ολίγου το ετήσιο μνημόσυνο.

Η ζωή του, η αναστροφή του, η πορεία του μέσα στον κόσμο και μέσα στην Εκκλησία, ο τρόπος με τον οποίο αντιμετώπισε τη δοκιμασία της ασθενείας του, μας έδιναν πάντοτε την εντύπωση ότι ήταν ένας άνθρωπος, μία ψυχή αφιερωμένη αποκλειστικά στον Θεό.

Η κοίμησή του μας το επιβεβαίωσε. Και ο χρόνος που πέρασε από την ημέρα εκείνη μέχρι σήμερα μας αποκάλυψαν πολλά στοιχεία της ζωής του που δεν γνωρίζαμε για τον μακαριστό καθηγούμενο.

Τον συνάντησα για πρώτη φορά νεαρό φοιτητή της Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στον ναό του αγίου Δημητρίου του πολιούχου, όπου διακονούσα τότε ως προϊστάμενος και πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως. Ήλθε μετά από πρόσκληση του μετέπειτα Μητροπολίτου Λαγκαδά, λαϊκού τότε και φοιτητού της Θεολογικής, που συνδεόταν με τη Χριστιανική Καταφυγή, η οποία έκανε τα πρώτα της βήματα, λέγοντάς του ότι αξίζει να γνωρίσει αυτό το έργο και εμπνευστή του.

Ο νεαρός Γεώργιος, όπως ήταν το λαϊκό όνομα του Ηγουμένου, προερχόταν από μία ευκατάσταση οικογένεια των Αθηνών, η οποία όμως δεν είχε ιδιαίτερες σχέσεις με την Εκκλησία και την πνευματική ζωή. Η πρώτη του εξομολόγηση, όπως είπε αργότερα σε κάποιους πατέρες, ήταν η πιο σημαντική στιγμή της ζωής του. Άνοιξε στην ψυχή του έναν νέο κόσμο, και σε αυτόν τον κόσμο θέλησε να ζήσει.

Η Χριστιανική Καταφυγή έγινε το σπίτι του, η οικογένειά του. Εργαζόταν με αγάπη και αφοσίωση στο νεανικό έργο του Αγίου Δημητρίου, ενώ στην ψυχή του διαμορφωνόταν η κλίση για την αφιέρωση στον Θεό και την ιερωσύνη. Γι' αυτό και μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του και παρά τις οικογενειακές υποχρεώσεις που τον ανάγκαζαν συχνά να βρίσκεται στην Αθήνα και στην Καλαμάτα, από όπου καταγόταν η οικογένειά του, προσπαθούσε να βρίσκει χρόνο για να είναι κοντά μας στη Θεσσαλονίκη, για να ζει τις πνευματικές ευκαιρίες στη Χριστιανική Καταφυγή και στον Άγιο Δημήτριο και να συμμετέχει στο πνευματικό έργο.

Μία από αυτές τις φορές, μετά από μία αγρυπνία, πήγε να ξεκουραστεί λίγο στην Καταφυγή μαζί με τον π. Γεράσιμο Μπεκέ, λαϊκό και εκείνον τότε και πτυχιούχο της Νομικής, για να σηκωθούν και να συνεχίσουν τη διακονία τους στον ναό. Μέσα στον ύπνο του όμως άκουσε εκείνη τη νύκτα μία φωνή που του έλεγε «Δοβρά, Δοβρά».

Όταν ξύπνησε, θυμόταν ακόμη τη φωνή και τη λέξη που άκουσε. Δεν ήξερε τι σήμαινε και γι' αυτό ρώτησε τον π. Γεράσιμο, αν την είχε ξανακούσει. Στην αρνητική απάντησή του σκέφθηκαν να ανοίξουν μία εγκυκλοπαίδεια για να μάθουν τι σήμαινε αυτή η λέξη. Προς μεγάλη τους έκπληξη διαπίστωσαν ότι επρόκειτο για ένα παλαιό μοναστήρι στη Βέροια, όπου είχε γίνει μία ιστορική μάχη με τους Τούρκους κατά την επανάσταση της Μακεδονίας το 1822, που ξεκίνησε σαν σήμερα στη Μονή της Παναγίας Δοβρά.

Οι Έλληνες είχαν νικήσει, αλλά οι Τούρκοι θέλοντας να εκδικηθούν για την ήττα τους είχαν καταστρέψει το μοναστήρι και είχαν κρεμάσει τον Ηγούμενο της μονής Γεράσιμο.

Παρόλες τις πληροφορίες που βρήκαν, δεν κατάλαβαν τι νόημα είχε το όνειρο και τι εννοούσε η φωνή που άκουσε στον ύπνο του. Θα το καταλάβαιναν μερικά χρόνια αργότερα, όταν η ελαχιστότητά μου εξελέγη Μητροπολίτης Βεροίας, και η Δοβρά από μία «φωνή» έγινε ένας τόπος, ένα διαλυμμένο μοναστήρι της Παναγίας, που είχε λειτουργήσει για 40 χρόνια ως Παιδούπολη και είχε στη συνέχεια εγκαταλειφθεί.

Με την ενθρόνισή μου στη Μητρόπολη Βεροίας, στις 10 Ιουλίου του 1994, κάποιοι από τους νέους της Χριστιανικής Καταφυγής που συνδεόταν μαζί μου αποφάσισαν να με ακολουθήσουν και να πραγματοποιήσουμε την επιθυμία μας να συστήσουμε μία Αδελφότητα.

Πρώτος από αυτούς ο μακαριστός Ηγούμενος πήρε την απόφαση να αφιερώσει τη ζωή του στον Χριστό και την Εκκλησία, ενδυόμενος το μοναχικό ράσο. Λίγες

ημέρες μετά την ενθρόνισή μου, στις 23 Ιουλίου, την επομένη της εορτής των Αγίων Πατέρων Διονυσίου του ρήτορος και Μητροφάνους, τέλεσα στο σπήλαιό τους, στη Μικρή Αγία Άννα, την κουρά των δύο πρώτων πατέρων, του Γεωργίου και του Παναγιώτου, δίνοντάς τους τα ονόματα Παντελεήμων, προς τιμήν του μακαριστού Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος Παπαγεωργίου αλλά και του τότε Μητροπολίτου Παντελεήμονος Χρυσοφάκη, και Γεράσιμος, προς τιμήν του Γέροντός μου και οσίου πλέον Γερασίμου του Υμνογράφου.

Λίγες ημέρες πριν από τη μοναχική του κουρά ο μακαριστός Ηγούμενος είχε ταξιδεύσει στην Αθήνα για να πάρει την ευχή της μητέρας του, ενημερώνοντάς την για την επιθυμία και την απόφασή του να γίνει κληρικός.

Καθώς ήταν το μοναδικό παιδί της και ο πατέρας του είχε ήδη κοιμηθεί, η μητέρα του ήταν εξαιρετικά διστακτική. Προσπάθησε με κάθε τρόπο να τον μεταπείσει και να του αλλάξει γνώμη, χρησιμοποιώντας ως επιχείρημα το συνηθισμένο, ότι δήθεν αυτοί που θέλουν να σε κάνουν κληρικό, αποβλέπουν στην περιουσία σου.

Ας σημειωθεί ότι η οικογένεια του μακαριστού Ηγουμένου διέθετε μεγάλη ακίνητη περιουσία, κυρίως στην Καλαμάτα, για την αποκατάσταση και διατήρηση της οποίας, μετά τον καταστροφικό σεισμό του 1986 και τον θάνατο του πατέρα του, είχε μεριμνήσει ο ίδιος προσωπικά.

Στην επιμονή της μητέρας του αντέτεινε μία απροσδόκητη για εκείνη παράκληση, που του είχα προτείνει σε σχετική συζήτησή μας. Για να μην ταλαιπωρείται η μητέρα του από τέτοιες σκέψεις, της πρότεινε να τον αποκληρώσει επίσημα από όλη την πατρική περιουσία και υποσχέθηκε ότι δεν θα ζητούσε ποτέ ούτε το παραμικρό. Έτσι και έγινε.

Λίγες ημέρες μετά τη μοναχική του κουρά στη Μικρή Αγία Άννα, χειροτονήθηκε την ημέρα της μνήμης του αγίου μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, το όνομα του οποίου πλέον έφερε, σε διάκονο στη Βέροια.

Τους δύο πρώτους πατέρες ακολούθησαν αμέσως, ερχόμενοι από τη Θεσσαλονίκη στη Βέροια, λαϊκοί ακόμη, ο νυν Επίσκοπος Δομενίκου Αθηναγόρας, ο νυν πρωτοσύγκελλος π. Δημήτριος Μπακλαγής, ο νυν Μητροπολίτης Σμύρνης Βαρθολομαίος, ο π. Παύλος Παπαδόπουλος, οι μοναχοί τώρα π. Γεώργιος και π. Νικόδημος, και ο κληρικός ήδη της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης και νυν Μητροπολίτης Κίτρους Γεώργιος, ενώ ακολούθησαν ο π. Αντώνιος και ο π. Δαβίδ.

Η Μονή του Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας, η μόνη εν λειτουργία ανδρώα Μονή της Μητροπόλεως, σύντομα αποδείχθηκε ακατάλληλη για την εγκαταβίωση της νέας Αδελφότητας. Τη λύση στο πρόβλημα την έδωσε η Παναγία, όταν, μαζί με τον

τότε πρωτοσύγκελλο π. Αμβρόσιο Κυρατζή, επισκεφθήκαμε για πρώτη φορά τη εγκαταλελειμμένη Παιδούπολη «Καλή Παναγιά».

Η τοποθεσία και το περιβάλλον μας εντυπωσίασε, παρότι τα μόνα που ήταν όρθια, αν και σε κακή κατάσταση, ήταν τα σπιτάκια της Παιδουπόλεως. Κτίρια της Μονής δεν υπήρχαν, με εξαίρεση το Καθολικό της πρώην Μονής που βρισκόταν σε άθλια κατάσταση.

Τότε μάθαμε ότι το όνομα της Μονής ήταν «Παναγία Δοβρά», το όνομα που πριν από χρόνια είχε ακούσει ο μακαριστός Ηγούμενος στον ύπνο του.

Δεν υπήρχε αμφιβολία για την απόφαση που έπρεπε να πάρουμε, απόφαση που ήταν ακαριαία και ομόφωνη. Η ανασύσταση της Μονής ήταν άμεση προτεραιότητα, και αυτός που θα αναλάμβανε την ευθύνη για την πραγμάτωσή της δεν ήταν άλλος από τον μακαριστό Γέροντα Παντελεήμονα.

Οι δυσκολίες πολλές και ανυπέρβλητες για τα ανθρώπινα δεδομένα. Οι συνθήκες αντίξοες. Ο ζήλος και η διάθεση τεράστια. Ο ενθουσιασμός όμως περίσσευε και υπερνικούσε με τη χάρη του Θεού τα προβλήματα και τους πειρασμούς.

Πολλοί ήταν εκείνοι που προσπάθησαν να εμποδίσουν αυτό το έργο. Κάποιοι όμως θέλησαν να το ενισχύσουν. Ανάμεσα σε αυτούς και η μητέρα του μακαριστού Ηγουμένου.

Πληροφορήθηκε για την προσπάθεια ανασυστάσεως της Μονής από το περιοδικό της Ιεράς μας Μητροπόλεως, «Παύλειος Λόγος», το οποίο είχε αρχίσει να ετοιμάζει ο π. Γεράσιμος από την πρώτη ημέρα της ενθρονίσεώς μου. Έτσι, όταν κάποια ημέρα ο μακαριστός Ηγούμενος την επισκέφθηκε στην Αθήνα, εκείνη τον ρώτησε για τις εργασίες στη Μονή και του έδωσε έναν φάκελο με χρήματα. Ο Ηγούμενος αρνήθηκε να τον πάρει, με αποτέλεσμα την ώρα που έφευγε από το σπίτι η μητέρα του να βάλει τον φάκελο στην τσέπη του.

Ο Ηγούμενος έφθασε στη Βέροια χωρίς να τον ανοίξει και τον παρέδωσε στα χέρια μου. Τον άνοιξα μπροστά του και διαπιστώσαμε έκπληκτοι ότι περιείχε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Τα χρήματα αυτά συνέβαλαν στην έναρξη της πρώτης μεγάλης προσπάθειας για την αναστήλωση και ανακαίνιση της Παναγίας Δοβρά.

Από την ημέρα εκείνη ο μακαριστός Ηγούμενος και η μητέρα του διέθεσαν σιωπηλά και διακριτικά όλη την περιουσία τους για την ολοκλήρωση της αποκαταστάσεως της ιστορικής αυτής Μονής, συνεχίζοντας, χωρίς να το γνωρίζουμε, την ιστορία προσφοράς της οικογενείας Κορφιωτάκη, που οι ρίζες της προχωρούν πολύ βαθιά, γεγονός το οποίο ο αείμνηστος Καθηγούμενος απέκρυπτε

σε όλη τη ζωή του από βαθιά ταπείνωση.

Πριν από 11 χρόνια, το έτος 2015, στο πλαίσιο των ΚΑ΄ Παυλείων που είχαν ως θέμα: «Υπομονή και καρτερία στον σύγχρονο κόσμο κατά τον απόστολο Παύλο», είχαμε την ευλογία να μεταφερθεί στη Νάουσα, με την άδεια του μακαριστού Μητροπολίτου Κορίνθου Διονυσίου, η θαυματουργός κάρα της αγίας Υπομονής, της βασιλίσσης του Βυζαντίου.

Όταν τελείωσε το προσκύνημα και η χαριτόβρυτη κάρα της Αγίας θα επέστρεφε στην Κόρινθο, ήλθε και στην Ιερά μας Μονή. Για να μην μείνει στο Καθολικό της Μονής κατά τη διάρκεια της νύκτας, είπα στον Ηγούμενο να την πάρει στο κελλί του. Η ευλογία ήταν μεγάλη και η χαρά του ήταν όντως απεριγράπτη.

«Τόση μεγάλη χάρη, να φιλοξενήσω εγώ την αγία Υπομονή!» έλεγε. Σε έναν όμως από τους πατέρες εκμυστηρεύθηκε και κάτι ακόμη, που δικαιολογούσε τη μεγάλη ευφροσύνη που αισθανόταν από την υψηλή επίσκεψη: «Ξέρεις», του είπε, «η Αγία είναι συγγενής μου».

Δεν κατάλαβε ο αδελφός τι εννοούσε ο Ηγούμενος, αλλά δεν θέλησε και να ρωτήσει. Θα χρειαζόταν να περάσουν δέκα χρόνια για να καταλάβει και εκείνος και όλοι μας το νόημα των λόγων του μακαριστού Ηγουμένου.

Είχαν περάσει λίγες εβδομάδες από την κοίμησή του, πριν από ένα χρόνο, και οι πατέρες τακτοποιούσαν τα πράγματα που βρισκόταν στο κελλί του. Ανάμεσα στα άλλα υπήρχαν και φάκελοι με προσωπικά του έγγραφα. Και μέσα σ' αυτά ένα δακτυλόγραφο εξασελίδο κείμενο με τίτλο: Εφημερίς «Ηχώ της Μεσσηνίας». «Το ιστορικό μας αρχείο. Η οικογένεια Κορφιωτάκη».

Το πυκνογραμμένο κείμενο που έφερε την υπογραφή «Διονύσιος Βογόπουλος, Διευθυντής» ήταν γραμμένο το 1958, τέσσερα χρόνια πριν από τη γέννηση του Ηγουμένου, και περιέγραφε την ιστορία της οικογενείας του. Η έρευνα του δημοσιογράφου και διευθυντού της εφημερίδος «Ηχώ της Μεσσηνίας» ήταν βασισμένη σε συστηματική έρευνα των αρχείων της Ζακύνθου, της Κερκύρας και της Βενετίας, και επιχειρούσε να σκιαγραφήσει την ιστορία της οικογενείας Κορφιωτάκη, μίας ιστορικής και αρχοντικής οικογενείας, για την οποία ο μακαριστός Ηγούμενος, παρότι διαφύλαττε τα τεκμήριά της, δεν είχε αποκαλύψει ποτέ και σε κανέναν ούτε το παραμικρό.

Η ιστορία και η δράση της ιστορικής και αρχοντικής οικογενείας του, όπως και ο ίδιος ο συγγραφέας της την χαρακτηρίζει, «υπήρξε θρυλική και περιπετειώδης».

Ο αρχηγός της οικογενείας Ιωάννης Καίσαρ ή Καίσαρης υπήρξε γόνος ευγενούς

οικογενείας, η οποία είχε δεσμούς συγγενείας με την αυτοκρατορική οικογένεια των Παλαιολόγων. Έτσι εξηγείται για όποιον γνωρίζει την ιστορία και η συγγένεια με την αγία Υπομονή, σύζυγο του Μανουήλ Β΄ Παλαιολόγου, την Παλαιολογίνα, στην οποία είχε αναφερθεί το 2015 ο αείμνηστος Ηγούμενος. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θελήσαμε να φέρουμε τη χαριτόβρυτη κάρα της, με την άδεια και ευλογία του Αγίου Κορίνθου κ. Παύλου, στη Μονή μας για το ετήσιο μνημόσυνό του.

Πολλοί από τους παλαιούς γόνους της οικογενείας Καίσαρη, κατά τη συνήθεια της εποχής, κατείχαν υψηλόβαθμες εκκλησιαστικές και πολιτικές θέσεις. Ένας μάλιστα από αυτούς διετέλεσε και ηγεμόνας της Μολδοβλαχίας, αναγκάστηκε όμως να παραιτηθεί λόγω της εθνικής του δράσεως και να επιστρέψει στην Κωνσταντινούπολη, διατηρώντας το δικαίωμα να φέρει την ηγεμονική του στολή.

Η σφοδρή επιθυμία του να ζήσει ελεύθερος και να εργασθεί για την ανάσταση του Γένους που στέναζε υπό τον τουρκικό ζυγό, τον οδήγησαν στην απόφαση να εγκαταλείψει κρυφά την Κωνσταντινούπολη και να καταφύγει στην Ιταλία. Από την Ιταλία η οικογένεια του Ιωάννη Καίσαρη πέρασε στην Κέρκυρα, όπου αγόρασε ένα μεγάλο ακίνητο, προκειμένου να εγκατασταθεί μόνιμα. Το ακίνητο αυτό, που απαλλοτριώθηκε από τους Άγγλους, όταν κυριάρχησαν στο νησί, είναι το μετέπειτα εμβληματικό ακίνητο του Μον-Ρεπό.

Ο αρχικός στόχος της οικογενείας να παραμείνει μόνιμα στην Κέρκυρα, τους Κορφούς της εποχής εκείνης, αποδεικνύεται και από την αλλαγή του οικογενειακού ονόματος των προγόνων του μακαριστού Ηγουμένου μας από Καίσαρ-Καίσαρης σε Κορφωτάκης, όπως ονομάζεται και σήμερα.

Ο Ιωάννης Καίσαρης-Κορφωτάκης αποφάσισε όμως να μετακινηθεί εκ νέου και να εγκατασταθεί το έτος 1735 στον Μυστρά, εκεί όπου η οικογένεια των Παλαιολόγων, στην οποία ανήκε, διέθετε ακίνητη περιουσία.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό ότι ο χώρος στον οποίο εγκαταστάθηκε ο Ιωάννης Καίσαρης-Κορφωτάκης, στην περιοχή του ναού της Παντανάσσης, είναι γνωστός μέχρι σήμερα με το όνομά του και έχει χαρακτηριστεί ως αρχαιολογικός χώρος.

Ούτε όμως αυτή τη φορά ευδοκίμησε η εγκατάστασή τους. Το 1755 η περιουσία τους στον Μυστρά δημεύθηκε από τους Τούρκους και ο Ιωάννης αναγκάστηκε να μετοικήσει στη Ζάκυνθο που βρισκόταν υπό Βενετική διοίκηση.

Στη Ζάκυνθο ο Ιωάννης νυμφεύθηκε μία γόνο της αριστοκρατικής οικογενείας των Μπενιζέλων και απέκτησε πέντε παιδιά. Όλα διατήρησαν το επίθετο Κορφωτάκης και ένα από αυτά ήταν ο πρωτοσύγκελλος Άνθιμος, ο οποίος ετάφη το 1813 υπό

τον αρχιερατικό θρόνο του ναού της Θεοτόκου Οδηγητρίας στη Ζάκυνθο. Η διαθήκη του μάλιστα σωζόταν μέχρι τον τελευταίο σεισμό που κατέστρεψε τη Ζάκυνθο το 1953.

Ο νεώτερος υιός του Ιωάννη Κορφιωτάκη, ο Νικόλαος, υπήρξε ο πρώτος που εγκαταστάθηκε στην Καλαμάτα. Έχοντας προφανώς μεγάλη οικονομική ευχέρεια έκτισε το 1785 ένα αρχοντικό «κονάκι», τον πύργο Κορφιωτάκη, όπως θα μείνει γνωστός. Ο πύργος βρισκόταν στο κέντρο της Καλαμάτας, δίπλα στο Μητροπολιτικό μέγαρο, στην Πλατεία Ελευθερίας. Το 1949 η οικογένεια αποφάσισε να τον δωρίσει στον μακαριστό Μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσόστομο και σ' αυτόν στεγάσθηκε η Ιερατική Σχολή.

Ο Νικόλαος Κορφιωτάκης ήταν ο πρώτος των προεστώτων της Καλαμάτας. Ευσεβής και ενάρετος, με μεγάλη αγάπη για την πατρίδα και την ελευθερία της. Στα δύσκολα χρόνια πριν από την επανάσταση του 1821 μυείται και γίνεται μέλος της Φιλικής Εταιρείας. Και δεν αρκείται μόνο σ' αυτό. Ενισχύει τον αγώνα του Γένους με μεγάλες χρηματικές δωρεές, όπως αποδεικνύεται από τις αποδείξεις του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, που βρίσκονται στο αρχείο της οικογενείας. Ως πρόξενος της Γαλλίας στην Καλαμάτα σώζει πριν από την επανάσταση πολλούς συμπολίτες του από τους Τούρκους, ενώ ο γιος του Κωνσταντίνος, που αγωνιζόταν εναντίον των Τούρκων, σκοτώθηκε στη μάχη εναντίον του Ιμπραήμ το 1825, όπως σημειώνει ο ίδιος ο πατέρας του στο σημειωματάριό του.

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδος, το 1831, ο Νικόλαος Κορφιωτάκης ορίσθηκε από τον τότε κυβερνήτη της Ελλάδος Ιωάννη Καποδίστρα Δημογέρων της επαρχίας Καλαμάτας.

Την ίδια εποχή ο πρωτότοκος γιος του Ιωάννης που είχε εγκατασταθεί στη Σπάρτη, διορίσθηκε από την Ελληνική Κυβέρνηση διοικητής της Πύλου, ενώ και τα δύο παιδιά του, ο Αναστάσιος και ο Νικόλαος, εξελέγησαν επανειλημμένα βουλευτές Σπάρτης. Ο Νικόλαος μάλιστα διετέλεσε Υπουργός Οικονομικών, Παιδείας και Εκκλησιαστικών και Δικαιοσύνης στις κυβερνήσεις Κωλέττη και Κριεζή.

Κατά τη διάρκεια της θητείας του ως Υπουργού παραχωρήθηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο η Αυτοκεφαλία στην Εκκλησία της Ελλάδος. Στις 20 Αυγούστου του 1850, την ημέρα κατά την οποία ανεγνώσθη στους ιερούς ναούς ο σχετικός Συνοδικός τόμος, ο Ιωάννης δολοφονήθηκε κατά την έξοδό του από τον ναό, μετά το τέλος της θείας Λειτουργίας.

Η δολοφονία του Νικολάου Κορφιωτάκη υποκινήθηκε από τους πολιτικούς του

αντιπάλους, τον Λεωνίδα και τον Παναγιώτη Μαυρομιχάλη, που ενοχλούντο από την πολιτική του άνοδο. Ο δράστης όμως διέφυγε στη Ρουμανία.

Η τραγική απώλεια του λαμπρού πολιτικού Νικολάου Κορφιωτάκη προκάλεσε γενική αγανάκτηση, καθώς είχε τη φήμη ενάρετου και δικαίου ανθρώπου.

Την πολιτική σταδιοδρομία του πατέρα του θα ακολουθήσει ο ένας από τους τρεις γιους του Νικολάου, ο Ιωάννης, που διετέλεσε πρόξενος της Ελλάδος στο Κάιρο. Με αυτόν τελειώνει ο κλάδος της οικογενείας Κορφιωτάκη στη Σπάρτη.

Στην Καλαμάτα όμως παραμένουν οι τρεις αδελφοί του υπουργού Ιωάννη Νικολάου Κορφιωτάκη, οι οποίοι νυμφεύθηκαν γόνους αρχοντικών οικογενειών, όπως της οικογενείας Καλλιέργη από την Κρήτη και της οικογενείας Μπενάκη. Αρκετά από τα παιδιά τους ακολούθησαν πολιτική σταδιοδρομία και εργάσθηκαν με ζήλο για τον τόπο τους και την πατρίδα. Μεταξύ αυτών ο Γρηγόριος Κορφιωτάκης, ο οποίος εξελέγη επανειλημμένα βουλευτής Καλαμάτας (1844-1874) και ανεδείχθη ένας από τους σπουδαιότερους πολιτικούς της Μεσσηνίας που προσέφερε με αυταπάρνηση και ανιδιοτέλεια πολλά στον τόπο του.

Η επιρροή του αλλά και η εκτίμηση που απολάμβανε ευρύτερα αποδεικνύεται από το γεγονός ότι, όταν το 1848 εξερράγη κάποια επανάσταση στην Καλαμάτα, η κυβέρνηση ανέθεσε στον ίδιο, ως εκπρόσωπο του ισχυροτέρου πολιτικού οίκου της Καλαμάτας, τη δημιουργία Σώματος Εθνοφυλάκων. Με προσωπική του δαπάνη και με τη συμβολή του αδελφού συγκροτήθηκε το Σώμα και επέτυχε τον σκοπό του. Για την προσφορά του αυτή ο Γρηγόριος παρασημοφορήθηκε από τον βασιλέα Όθωνα το 1852 και αργότερα από τον Υπουργό Στρατιωτικών.

Από τα παιδιά του Νικολάου Κορφιωτάκη η Θεανώ έγινε μοναχή σε μονή της Καλαμάτας, ενώ ο Γεώργιος σπούδασε νομικά στη Γερμανία και νυμφεύθηκε μία απόγονο του προύχοντος Πετροπουλάκη, συγγενείς του οποίου είχαν συμμετάσχει στον Μακεδονικό αγώνα.

Ο εγγονός του Γρηγορίου Νικόλαος, ακολουθώντας την οικογενειακή παράδοση, σπούδασε επίσης νομικά και διακρίθηκε στον δικαστικό κλάδο για την αμεροληψία και την ευθυκρισία του.

Ως εισαγγελέας Σύρου συνελήφθη κατά το κίνημα του 1916, γιατί δεν θέλησε να προσχωρήσει και να παραβεί το καθήκον του στο οποίο παρέμεινε πιστός. Για τον λόγο αυτό φυλακίσθηκε επί επτά μήνες στη Θεσσαλονίκη και αποφυλακίσθηκε με τη μεσολάβηση του Άγγλου πρέσβυ. Κατά τη διάρκεια της ζωής του τιμήθηκε με πολλά ελληνικά και ξένα παράσημα ως πρότυπο δικαστού και πολίτου.

Ως δικαστής διέπρεψε και ο αδελφός του Παναγιώτης, ο οποίος έφθασε μέχρι τον βαθμό του Αρεοπαγίτου και τιμήθηκε με τον Αργυρό και Χρυσό Σταυρό του Τάγματος των Ιπποτών του Σωτήρος και με το Παράσημο των Ταξιαρχών του Αγίου Γεωργίου, του Φοίνικος και άλλα, για τις πολύτιμες υπηρεσίες του στην πατρίδα.

Σημαντική ήταν η δράση και του υιού του, Βασιλείου, από τον γάμο του με τη Σμαράγδα, δισεγγονή του Παλαιών Πατρών Γερμανού. Και ο Βασίλειος σπούδασε νομικά στην Αθήνα και τη Βιέννη. Συμμετείχε εκπροσωπώντας την Ελλάδα σε διεθνείς Επιτροπές για τη διευθέτηση θεμάτων που προέκυψαν μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και την εφαρμογή των Συνθηκών στην Ανατολική Μακεδονία, και τιμήθηκε για την προσφορά του από την Ελλάδα και την Αυστρία.

Ο ίδιος μάλιστα διετέλεσε από το έτος 1936 νομάρχης Χαλκιδικής και στη συνέχεια, μέχρι το έτος 1945, Γενικός Διοικητής του Αγίου Όρους. Και από τις δύο αυτές θέσεις προσέφερε πολλά στη Μακεδονία, συμβάλλοντας στην ανάπτυξή της και στην ευημερία των ανθρώπων, συνεχίζοντας τη μακρά παράδοση της αρχοντικής οικογενείας Κορφιωτάκη.

Γόνος αυτής της ιστορικής οικογενείας, που είχε τις ρίζες της στη βασιλική οικογένεια των Παλαιολόγων, και μακρά παράδοση προσφοράς στους ανθρώπους και την πατρίδα, ήταν και ο μακαριστός Ηγούμενος Παντελεήμων Κορφιωτάκης. Και συνέχισε αυτή την ευγενή αυτή παράδοση με τον καλύτερο τρόπο, όχι μόνο με τις σπουδές του στη Νομική αλλά και με την προσφορά όλης της οικογενειακής του παρουσίας στην Εκκλησία και στην ανασύσταση της ιστορικής Ιεράς Μονής της Παναγίας Δοβρά, και ακόμη με την εκδαπάνηση του εαυτού του μέχρι την κοίμησή του στη διακονία των μυστηρίων του Θεού και των ψυχών των ανθρώπων.

Την συνέχισε με τον δικό του τρόπο, τον ταπεινό, τον σιωπηλό, τον διακριτικό. Χωρίς να πει τίποτε για την ιστορία της οικογενείας του, χωρίς να διεκδικήσει τίποτε για τον εαυτό του. Προσφέροντας μόνο με αγάπη, αυτή που τον συνέδεε με τον Θεό, αγάπη προς όλους με τα λόγια του, με τα έργα του, με τη ζωή του, διότι γνώριζε και πίστευε ακράδαντα ότι «έάν τε ζῶμεν, έάν τε άποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου έσμέν».

Και μαζί του πιστεύουμε και εμείς ταπεινά ότι βρίσκεται πλέον κοντά στον Κύριο της αγάπης τον οποίο αγάπησε εκ νεότητός του, συνεχίζοντας να προσφέρει στη Μονή και στην τοπική μας Εκκλησία τις ευχές του.